

møderne", til de „Forhandlinger, der have fundet Sted sidste Gang paa Landemoderne," til den fra flere Sider givne Antydning til en saadan Ordning. Spørgsmaalet er altsaa: Af hvad Bessaffenhed ere disse Antydninger, som findes i Landemodsacterne til den tilkommende kirkelige Udvikling? Dersom her var aabnet Udsigt til en Overgangstilstand, som kunde bane Veien for en Udvikling af Kirkeforfatningen i menighedskirkelig Retning, saa kunde man jo ganske vel lade det beroe derved; man kunde saaledes, som det nu er foreslaaet, standse Sagen og oppebie det Tidspunkt, hvor, som man mener, Sagen skal være bleven mere moden til Afgjørelse. Jeg har med Omhyggelighed gennemgaaet Landemodsacterne med Hensyn til dette Punkt, som tidligere laa udenfor Betragtningen, da jeg blot havde at paavise Landemoderne Stilling til selve det foreliggende Lovforslag.

Altsaa: Hvorledes lyder Antydningen fra Landemoderne til den Overgangstilstand, som vi skulde have at gaae imøde, og som vi vilde gaae imøde, dersom vi standse Sagen paa det nærværende Standpunkt? Fra Sjøllands Landemøde er udtalt „den overveiende Mening" — det er Ordene — „at der for Tiden ingen paatrængende Nødvendighed er til at gaae udover det Bestaaende". — Man ansaae det for det Bedste at lade Menighedsraadene og Landemoderne i den uvidede Skikkelse udvikle sig og oppebie, hvad Tingenes praktiske Gang og Fornødenhed selvtydeligere maatte føre med sig. I det man fastholdt dette Synspunkt, indlød man sig heller ikke paa Forslaget til en tydeligere Udvikling og Omdannelse af selve Landemoderne. Fra Aarhus Landemøde er det erklæret, at man ikke fandt Opfordring til at indkomme med noget selvstændigt Forslag; men, hedder det: „man kunde ikke Andet end ønske, at Landets Biskopper skulde, ved aarlig at sammentræde i et Møde, udtale sig for hverandre i kirkelige Anliggender, navnlig med Hensyn til de Betænkninger eller Forslag, de paa Embedsvegne have at afgive". Landemødet i Viborg har erklæret, at det „maatte stille den fuldstændige Besvarelse af Kirkens Forfatnings-

spørgsmaal ud i en fjern Tid." Men der er foreslaaet, som forberedende Overgang, en Udvikling af Landemødet derved: at samtlige Stiftets Præster opfordres til at overvære og deeltage i dets Forhandlinger, dog uden Adgang til at tage Deel i Stemmegivningen, at Adgangen til at overvære disse Forhandlinger, saavidt muligt, aabnes for Alle, og maaskee endnu at Medlemmer af alle Stiftets Menighedsraad indbydes til Deeltagelse paa samme Maade som Præsterne, — nemlig uden Ret til at afgive Stemme. Og der tilføies endelig Ønske om: „at Ministeriet, for at bøde paa det Mangelfulde ved en saadan syvdeelt Afgjørelse, vil foranledige saadanne Conferencer mellem Biskopperne, hvorved de mulige Differentser kunne blive opklarede og udjævne". Landemødet i Fyen har indgivet et selvstændigt Forslag, af hvilket jeg vil fremhæve følgende 3 Hovedtræk: 1) Indtil et almindeligt, hele Folketirken omfattende Organ kan tilvelebringes, samles Kongerigets Biskopper een Gang aarlig i April eller Mai Maaned i Kjøbenhavn, deels til indbyrdes Forhandling, deels til Forhandling med Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet; 2) samtlige Sager, som agtes forelagte det forestaaende Landemøde, maae forinden dette Møde være Biskopperne meddeelte; de samlede Biskopper ere ogsaa berettigede til at indgive Forslag og Forestillinger saavel til Regeringen som til Landemoderne; 3) Landemoderne forøges med et geistligt og et verdsligt Medlem af hvert Provsti, saaledes at — da Biskopperne og Provsterne staae udenfor som selvskrevne Medlemmer — Forholdet vilde blive 2 Geistlige mod een Lægmand.

Dersom nu her skal være givet Antydning til en Overgangstilstand, da vil jeg forelægge de ærede Medlemmer af Thinget det Spørgsmaal: om her kan være banet Veien for Andet end en reen biskoppelig Forfatning. Det er mig kjær, i Modsætning hertil, at kunne anføre en Øtring — der vil ikke heri være noget Indiscret, da den er tagen af de Documenter, der ere meddeelte Udvalget fra Ministeriet — af Biskoppen i